

overbevist om, at Forsikringssselskaberne ikke ved deres Beregning af Præmierne for Loven af 1898 har haft andre Synspunkter end dem, de har anlagt, efter at Loven af 1898 er blevet vedtaget. Det skulde i saa Tilfælde have givet sig et Udtryk i, at Forsikringssselskaberne efter Vedtagelsen af Erstatningsloven af 1898 skulde have nedsat deres Præmier, hvilket de utvivlsomt ikke har gjort. Som jeg udtalte i Fjor: Hvis man kunde tænke sig den Risiko, der opstaar ved Gnister fra Lokomotiver, som en særskilt Forsikringsart, kunde der være noget rigtigt i at sige, at saa maa man lade Jernbaneselskaberne betale den Præmie. Men den Risiko er, som sagt, utvivlsomt medregnet i alle de andre Risikomomenter, som findes overfor Forsikringen; den lader sig sikkert ikke udskille af den almindelige Præmieberegning, og der er derfor ikke noget urimeligt i, at den bæres af Forsikringstagerne selv. At Forsikringssselskaberne ikke i Almindelighed gaar ud fra, at Risikoen forøges stærkt, ved at en Jernbane føres hen over Egnen, ses deraf, at det er meget sjældent, at de forhøjer Brandforsikringspræmierne i den Anledning; men i ganske enkelte Tilfælde er det ganske vist sket, at de har skønnet, at Risikoen for Brandfare var tiltaget væsentligt, fordi en Jernbane var ført hen over en Ejendoms Grund. I saadanne Tilfælde har de forlangt højere Præmiebetaling. Men dette viser jo for det første, at de mener, de maa betale Skaden, hvis der opstaar en Skade, thi ellers var der da ingen Mening i at forlange en højere Præmie; men dernæst sker der jo i saadanne Tilfælde ogsaa dette, at den paagældende Ejer af Ejendommen, naar han kan dokumentere, at Jernbanens Anlæg paafører ham en ekstra Udgift, da forlanger og faar en Ulemperstatning i den Anledning. Det er, som sagt, min Overbevisning, at man af praktiske Grunde bør og kan se bort fra det rent juridiske og logiske Ræsonnement i den Sag og sige: Da Samfundet faktisk har indrettet sig saaledes ved Hjælp af Forsikringssselskaber, at en saadan Risiko kan udlignes paa saa godt som hele Samfundet, bør man gaa den praktiske Vej og ikke løbe den Risiko ved en enkelt stor Begivenhed, muligvis at ruinere et privat Jernbaneselskab, hvis samfundsmæssige Betydning og Nytte vi jo alle er enige om. Og det staar efter min Mening ganske fast, at den Risiko, som kan tænkes at opstaa, er saa stor, at det enkelte Jernbaneselskab ikke er i Stand til at

bære den. Heller ikke vilde de alle være i Stand til at bære den, hvis de slog sig sammen, thi den Risiko, der saaledes kunde tænkes at opstaa, kan i Virkeligheden komme til at andrage saa store Beløb, at det fuldstændigt vilde tilintetgøre det økonomiske Resultat af Privatbanernes Driftsregnskab. Noget anderledes stiller det sig selvfølgelig for Statsbanernes Vedkommende, idet vi jo der har hele Staten at holde os til; men hvad der her gælder for Privatbanerne, synes jeg ogsaa med nogen Ret bør overføres paa Statsbanerne. Der er i Virkeligheden ikke heller nogen tilstrækkelig Grund til, at Statsbanerne skulde bære en saa enorm Risiko, som der vilde kunne blive Tale om.

Med disse Bemærkninger skal jeg da tillade mig paa ny at henstille denne Sag til det høje Tings alvorlige og velvillige Overvejelse. Jeg skal ikke undlade at tilføje, at man fra Privatbanernes Side med stor Styrke overfor Ministeriet har hævdet Nødvendigheden af, at den Regel, som er givet i 1898, begrænses paa en saadan Maade, at den ikke overstiger Privatbanernes Evne til at bære den, og jeg tror, at man ogsaa tør sige, at det Udfald, Højesteretsdommen af 15. Oktober 1913 fik, i Virkeligheden ikke ligger saa lidt udenfor de Forudsætninger, under hvilke Loven af 1898 blev vedtaget.

Formanden: Eksemplarer af det fremsatte Lovforslag vil blive omdelt.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Eneste Behandling af Forslag til Lov om Fiskerilaan.

(Lovforslaget som vedtaget af Folketinget findes i Tillæg C. Sp. 181; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 573).

Intet Ændringsforslag var stillet.

Lovforslaget som Helhed sattes til Forhandling.

Ordføreren (Ole Hansen): Folketinget har ved eneste Behandling af den foreliggende Sag vedtaget to Ændringer. Den ene af disse Ændringer vedrører den Erklæring, der for Laansøgernes Vedkommende skal indhentes fra de stedlige